

Erdélyi utunk

2024. MÁJUS 13-20.

7. OSZTÁLY

Nagy várakozással indultunk május 13-án, hétfőn reggel az iskolától; még a hosszú út sem tűnt fel, annyira vágyódtunk az új élményekre. Délre értünk Nagyváradra, mely az országhatárhoz egész közel fekvő város. Idegenvezetőnk szerint a szecesszió fellegvára.

Itt megismerkedtünk Béla bácsival, az idegenvezetőnkkel, aki lelkesen körbevezetett minket a városban. A Fekete-Sas palota kupolafolyosóit, a Holdas templomot és a Holnaposok terét is megcsodálhattuk ezen a helyen.

Pár óra utazás után megnéztük a körösfői templomot, hallhattunk arról a török imaszőnyegről, melyet Rákóczi György ajándékozott egy családnak, akik sebesüléseit ápolták.

Újabb, rövid utazás után végre megláttuk Nagypetriben a szállásunk épületét.

Második nap reggelén csodálatos napsütés fogadott minket, majd egy kiadós reggeli után elindultunk, hogy felkeressük testvériskolánkat Magyarapuson. Az ottani gyerekekkel elmentünk egy rövid sétára a Menyasszonyfátyol vízeséshez. Ebédre rántott húst kaptunk, melyet egyszerű evőeszközökkel kellett megennünk. Ez nem mindannyiunknak ment simán, így jó pár műanyag kést sikerült eltörnünk evés közben.

Miután jóllaktunk a fiúk focimeccsén szurkolhattunk. Sajnos számunkra kevésbé lett dicsőséges ez a mérkőzés, betudtuk a tele gyomrunknak...

A játék után lehetőségünk nyílt megnézni egy szobát, mely tele volt kalotaszegi festett bútorokkal, népművészeti tárgyakkal, 1848-as képekkel. Megismerhettük a kalotaszegi népviseleteket, sőt többen be is öltöztünk. A ruhapróbákat egy közös kalotaszegi népdalénekléssel zártuk, majd megcsodálhattuk az ottani, nemrég felújított templomot is.

Harmadik nap ismét útra keltünk, majd rövid buszozás után Válaszúton kötöttünk ki egy néprajzi múzeumban, amit Kallós Zoltánról neveztek el. A gyűjteményt teljes egészében Kallós Zoltán hozta létre, aki a legismertebb erdélyi magyar népdalgyűjtő. Szinte egész életét az erdélyi magyarok népművészetének felkutatására, megőrzésére szentelte.

A nap folyamán megnéztük még a Bánffy-kastélyt Bonchidán. Béla bácsi sok érdekességet mesélt a kastély történetéről. Kicsi szabadidőt kaptunk, s már éppen szedelőzködtünk, amikor meglepetésünkre ismerős arcra lettünk figyelmesek. Kálmán bácsi és néhány rózsatéri gyülekezeti

tag szintén a kastély területén tartózkodott. Hihetetlennek tűnt, mégis valóság volt, hogy Budapesttől 700 kilométerrel ilyen közeli ismerősökkel találkozunk.

A napot Magyarvalkón zártuk, ahol a legrégebbi református templom épületének megismerése után felültünk a tájhintára. Hintázás közben csodálhattuk a környéket, a magas hegyeket, a zöld ezer árnyalatát.

Este ezt az eseménydús napot egy kahoot-vetélkedővel zártunk.

A negyedik napunk is igen izgalmas és mozgalmas volt.

Miután lementünk a tordai sóbánya 172 lépcsőfokán, lehetőségünk volt csónakázni, játszani, vagy csak ücsörögni a jó levegőben. Aztán búcsút intettünk a sóbánya csodálatos mélységeinek, és a Tordai-hasadék felé vettük az irányt. A hasadék belsejében gyönyörű látvány fogadott minket.

A nap fáradalmi után kimerülten, de kellemes érzésekkel dőltünk be új szállásunk ágyaiba Torockón.

A következő egész napot Kolozsváron töltöttük, ahol először találkoztunk László Noémi Kolozsváron élő és alkotó kortárs költőnővel a református kollégiumban. A kollégium történelemtanára kalauzolt el bennünket a Farkas utcai templomban, majd a tűzoltó torony tetején megismerkedhettünk Dávid bácsi nővérével is. A városnézést Mátyás szülőházának felkeresésével folytattuk. A sok látnivaló mellett lehetőségünk volt egy játszótéren önfeledten kikapcsolódni.

Kolozsvárról hazatérve körbe néztünk a faluban, és találkoztunk egy nagyon cuki kutyával, akit Fífinek neveztünk el.

A 6. nap egészét Torockón, és a Torockószentgyörgyi várnál töltöttük. Persze ez 8,5 kilométeres túrát is jelentett általában hegynek felfelé... Nagyon szép volta a vár, így azt éreztük, hogy megérte a fárasztó kirándulás. A fiúk több drónos felvételt is készítettek. A túráról visszatérve finom, puha, omlós kürtőskaláccsal fogadtak minket.

Pár óra alvás után busszal mentünk Nagyenyedre. Láttunk a református kollégium udvarán két fűzfát is, amik bár nem a Jókai mű fűzfái voltak, de azok emlékére ültették őket.

Gyulafehérváron megnéztük a déli őrsváltást is, és több videót is készítettünk az eseményről. Ebédre pizzát rendeltünk a Pizzano nevű étteremben. Mindenki sokat evett és beszélgetett. Pizzázás után visszamentünk Torockóra, és a gyermekotthont kerestük fel, ahol találkoztunk az ott élő gyerekekkel, akiknek átadtuk a még itthon, általunk összegyűjtött adományunkat, és akikkel nagyon érdekes fél órát töltöttünk együtt. Vacsora után még mindenki nagyon sokáig fennmaradt, mivel búcsúbulit tartottunk. De hajnali háromkor már a legtöbben aludtak, mert másnap a korai indulás miatt fél hatkor kellett felkelnünk.

Nyolckor el is indultunk haza a Mézgedi-barlangot útba ejtve. A barlangról is megtanultunk sok érdekes dolgot. Megtapasztalhattuk többek között a denevérürülék „rózsaillatát”. Bár a sok denevér látványa lenyűgöző volt. A barlangos élmények után újra elindultunk hazafelé, és úgy 6 óra múlva már a sulis előtt nyújtóztattuk ki elgémberedett tagjainkat. Az iskola előtt a szüleink már vártak minket.

Így ért véget erdélyi utunk. Megtapasztalhattuk a határainkon túl élő magyarok életét, csodálatos történelmi emlékhelyek tárultak szemünk elé.

Örömmel a szívünkben gondolunk vissza az élménysorozatra, és mélységes hálát érzünk tanáraink iránt, akik megszervezték nekünk ezt a csodálatos utazást a „Határtalanul” pályázat segítségével.

Reméljük, már ti is várjátok, hogy kijussatok Erdélybe! Határokkal, határtalanul...

Szeretettel és áldáskívánással a 7. osztály tagjai